

[Axel Kristensen.]

der her vil påhvile den højtærede minister et uhyre ansvar, hvis det får lov at løbe videre, som det løber. Det vil aldrig nogen sinde falde mig ind at mene, at man fra regeringens eller folketingets side skulle blande sig i uddannelsen af videnskabsmænd. Det må være frit for de professorer og for de universiteter, der har med det at gøre. Det ville være uhyre farligt, hvis man blandede sig i det; der skal imidlertid bruges langt flere lærere til gymnasierne og seminarierne end før, og der skal i det hele taget uddannes langt flere mennesker end før, og det vil sige, at vi simpelt hen ikke får uddannet den type mennesker, vi skal have til gymnasierne og seminarierne, hvis der ikke bliver gjort en rationel indsats.

Jeg henstiller meget til ministeren at overveje, om man ikke kan gøre det samme som på polyteknisk læreanstalt, hvor man delte undervisningen til ingeniør på videnskabelig basis i 2 grupper. Det har været en overordentlig lykkelig foranstaltning. Der var en hel masse modstand imod det, men det er mit indtryk, at man nu fra alle sider anerkender denne ordning som overordentlig lykkelig. Det kan ikke være nødvendigt, hvis en mand er sproglig student, at han skal læse i 6 år for at undervise i et eller to fag, og det er klart, at studenterne, når de kan blive lærere ved at gå på seminarium i 3 år, i stort tal foretrækker denne uddannelse fremfor at gå på universiteterne. Jeg vil meget nødigt, at vi skal tage denne uddannelse af gymnasielærere fra universiteterne — jeg taler helt for egen regning — for der skulle helst komme mange til universiteterne, et vist antal skulle gå til gymnasierne, og de, der havde evnerne, skulle gå videre til højere videnskabelig uddannelse; men det er spild og ikke nødvendigt og ikke nyttigt i denne tid, hvor vi har brug for alt, hvad vi kan få af den slags mennesker, at ville sende folk med den højeste videnskabelige uddannelse ud på et felt, ud for at være

lærere, hvor de ikke kommer til at bruge deres videnskabelige uddannelse til bunds. De skal vide, hvad videnskab er, for de skal uddanne unge mennesker til senere at studere til videnskabsmænd; de skal have en uddannelse på videnskabelig basis; men de behøver ikke at være uddannet til den højeste grad af videnskabsmand. Hvis man ikke løser den opgave, hvor vil man så få lærere fra til de kommende seminarier, hvor man vil få elever fra, og hvor vil man få studenterne fra? Det er meget vigtigt at klare dette først, ellers lukker man jo endeligt af for overhovedet at komme videre.

Det er blevet sagt til mig — jeg ved ikke, om det er rigtigt — at ikke alle, der har søgt om at komme på et seminarium, har fået plads. Det er rigtigt, at nogen kan være blevet afvist i København, men så har de kunnet komme til et andet seminarium, Tønder f. eks. eller et andet sted, men det har de måske ikke villet på grund af økonomiske vanskeligheder. Jeg beder altså meget indtrængende den højtærede minister om at tage dette op til alvorlig overvejelse og forsøge at nå til en løsning. Hvis universiteterne ikke vil skaffe os det antal gymnasielærere, vi skal have, tvinger de os til en anden løsning.

Man har sagt, at nu er der gjort noget. Jeg ved ikke, om det, man har gjort, overhovedet har virket. Man siger, at nu skal man tage et fag og gå ud og undervise og så senere komme tilbage. Jeg ved ikke, om det er rigtigt, men det er sagt, at kun 2-3 har meldt sig, ikke flere, så det har ikke været nogen særlig succes. Hvor mange har påtaget sig en sådan undervisning, inden de er helt færdige fra universitetet? Og endelig er det jo også kun en udskydelse.

Der foregår i øjeblikket et forsøg i Fredericia med hensyn til ordblinde. Det har min varmeste interesse, for jeg er selv ordblind, og jeg ved, hvad det vil sige at skrive en eksamensstil på polyteknisk læreanstalt, som censorerne senere vil grine ad. Det er en uhyre belastning, og det var i en tid, hvor man blev anset for at være dum,